

lige over for mig (Anders Nielsen) nævnte Personbanegaarden som den Cadeau, for hvilken Københavnerne skulde være saa inderlig glade, som vi skulde takke ham for paa vore bare Knæ. Jeg maa sige, vi kunne ikke takke ham i den Grad. Det var nødvendigt, at vi fik den Banegaard, ikke blot for vor Skyld, men for hele Landets. Jeg tror ogsaa, vi have betalt vor Andel mere end rigeligt, og jeg haaber, vi ville være i Stand til at erindre de Herrer om, naar de komme og forlange Baneanlæg andre Steder, hvor meget de tvang os til at betale den Gang. Jeg har selv stemt for Overenskomsten, jeg anser det for forsvarligt, naar vi ikke kunde faa den anderledes, men jeg tilstaar, at de Herrer have taget saa haardt paa os, at havde det været en hvilken som helst anden Kreds i Landet, tror jeg ikke, de havde gjort det.

Til Slutning skal jeg kun gøre nogle Bemærkninger om den Fremtid, vi kunne vente os. Den anser jeg vedblivende for mindre god. Vi faa et fortsat Underskudsbudget med stigende Udgifter, der synes at skulle stige med $1\frac{1}{2}$ à 2 Mill. Kr. om Aaret. Vi staa med en hel Del Krav paa § 27 II., som ganske vist ere dæmmede ned af en fast Haand, men som næste Aar maaske ikke ville møde saa fast Modstand. Endelig have vi vedtaget adskillige Speciallove, som kræve store Udgifter. Der er Personbanegaarden — der skal Statskassen i alt Fald staa i Udlæg i nogen Tid —, der er Christiansborg Slots Genopførelse, der er Polyteknisk Lærestanstalt og andre Ting. Om disse Ting skal jeg kun sige, at jeg er ikke sikker paa, at Meningen egentlig er, at de skulle gennemføres. Den højtærede Ordfører udtalte noget om, at han haabede, at Finansministeren i alt Fald vilde nøjes med at bruge saa smaat af disse Bevillinger, at Laan ikke bleve nødvendige. Nu antager jeg, at Laan blive nødvendige, hvis disse Ting virkelig skulle gennemføres, og derfor har jeg paa Fornemmelsen, at de Herrer ønske at naa Balance paa den Maade, at de bevilge en Del Ting, der tage sig meget smukt ud paa Papiret — det ser jo meget smukt ud at bevilge en Skitsekonkurrence til Christiansborg Slot —, og i Virkeligheden hale de Tiden meget længe ud. Det kan jo være, at jeg har misforstaaet den ærede Ordfører paa dette Punkt, og derfor vilde jeg forfærdelig gerne have, at han stod op og sagde, at jeg havde misforstaaet ham, og at han, selv om Laan bleve nødvendige, ønskede disse Ting gennemførte.

Yderligere er Retsreformen paa Tapedet, og hvilke Udgifter den vil medføre, ved man ikke. En juridisk Embedsmand sagde mig forleden, at den vil medføre en Merudgift paa 2—3 Mill. om Aaret, foruden den stærke Vækst af Udgifterne til Pensioner paa een Gang. Jeg tør næsten sige, at det staar for mig som ret betegnende for hele det Regime, vi nu have, denne Hip-Hasard — vom Fall zum Fall — paa bedste Beskud-Finanspolitik, at man gaar hen og forelægger Tingene en Retsreform og lade den behandle og vedtage af Tingene uden at gøre det klart, hvilke finansielle Byrder den paalægger, men lader staa til: efter os kommer Syndfloden; vi ere tilfredse med at vedtage den; hvis vi ikke kunne gennemføre den, saa kunne vi ikke. Jeg tror i Virkeligheden, det vilde være et bedre og mere finansielt set samvittighedsfuldt Styre, hvis de Herrer i Tide, naar de foreslaa Udgifter, ogsaa vilde have den Godhed at meddele, hvor Pengene skulde komme fra. Den højtærede Finansminister har klaret sig i Aar paa en meget smuk Maade med disse 11 Mill. Kr., som han tager fra Livsforsikringsanstalten — vi ville jo nu i Morgen faa at høre, hvorledes Landstinget stiller sig dertil — og desuden har han ogsaa faaet lidt Kontanter fra Invalidefonden. Men bortset derfra, kunne vi regne paa, at han ikke i Længden kan klare sig uden Laan, og det vil derfor være den højtærede Finansministers Opgave at sige — i alt Fald, naar vi mødes i næste Samling —, hvorledes han egentlig har tænkt sig, at vort Budget skal lægges, om han virkelig har tænkt paa Laan, som den ærede Ordfører truede med, eller om han har tænkt paa ny Skatter, og da hvilke. Jeg skal være saa oprigtig at sige, at den eneste tænkelige Mulighed er: Ejendomsskyldens eller Indkomst- og Formueskats Forhøjelse. Eller er det Brændevinsskatten, de Herrer ville have? Det vilde i alt Fald være uendelig morsomt i Tide at faa det at vide. Eller maaske den højtærede Finansminister mener at kunne klare sig paa den Maade, som jo ogsaa kan være tilladelig, at han ikke bruger de givne Bevillinger, saaledes at de her i Salen komme til at staa som smukke Løfteparagraffer, der gives til Folket, men som man ikke paa nogen Maade ønsker at fastholde.

Inden jeg slutter, skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger i Anledning af Ytringer, der faldt fra det ærede Medlem, der sidst talte. Jeg forstod ham saaledes, at han, ihvorvel han jo ønskede, at Ad-